

Publicerad 2021-09-19 11:54 av Essisen

*tala inte till mig om ångest,
det är bara en pyrande eld.*

en frossa utan feber

tinningstryckande energi
mellan fyra väggar

en kompakt massa av
slemförtjockande atmosfär

hjälp !

jag lämnar denna bunker av betong

tar till flykt
och
går ut med ett syfte

jag möter det ljumna lufthaven och en kylig, halv höstsol

i ett tillstånd av frossa
igen
som en fånge i ett flammande fängelse

frossan —
djävulens heta tunga.

och tungan slickar min ryggrad och
hela mitt innanmäte kvider och skaver

såna bleka ord
för ett
sådant tillstånd

min själ har blivit allergisk mot lögn

sanningen skrävar
i skallen
och det finns ingen ingen ingen
som vill höra på det här

för de mänskliga människorna
förstår inte min omänskliga
verklighet

så det är endast slösaktigt att spilla den
ordlösa smärtan

(inte utan orsak,
men utan reson)

in i förvridna öron som inte hör,
och jag slipper se
in i tomma ögon av oförståelse,

som inte ser.

och i ryckningar av irisar och vitor,
mellan rynkade hudflikar,

se människovarelsen spegla tillbaka mitt
oförstånd.

för jag vet inte vad som händer mig?!

så
jag besparar dig skräcken i ljud,
om den skräck jag
med fem fulla sinnen,
upplever,
lever i

för det är nästintill omöjligt,
att beskriva,
nätt och jämnt hanterbar smärta
i omöjliga ord

som jag
famplar efter,
griper efter,
får fatt i

men sedan

trillar jag omkull,
jag tappar mina ord, och
orden flyger iväg mot solen

och jag tar ett steg
upp på bron
och solen glänser på mina läppar
och möter mitt
darrande andetag
och min ordlösa tunga

och jag blinkar mot solen
och vill stirra in i den,
men tvekar
med det lilla rationella, någorlunda
fria val jag har kvar;
jag kommer bränna hål på ögonen

men ååh
jag behöver ljus och jag behöver orden

så jag stirrar in i solen
som är halvt gömd,
men den sista ljusglimt att glömma,
bakom en grå gardin av molnmassa,

och jag tänker om och om igen,
mellan frossans skrikande ordhav,
att detta himlavalv är allt jag har kvar

så dödstyst
jag går här

tvingas vara
ljudlös

med en hjärna som kannibaliserar
på sig själv
och en ryggrad som kanaliserar

hela livets vanda
och ett hjärta som karamelliseras
till mässing

det fria valet,
i att välja —

ska jag välja ord
eller sudd

en vandringen hem,
till inga ord
till lögn och förnekelse
till bevarandet av
Ordning

eller att säga det som felar

men det är ett självmord
av den som vill vara ensam
med mig

så som jag vant
drar den lilla lågan jag har kvar,
bakom en svart mantel att kvävas

allt för att dölja

att fälla ridå över skådespeleriet
och låtsas att jag bakom scenen
är densamma

agera snyggt som den filmstjärna
jag regisserar

invänta en till attackfrossa
på kudden,
med tusen nålar gömda i madrassen,
och låta mig käkas in på bara ben

(för jag vet att jag sover gott om nätterna

oavsett.)

men det bara gick inte

det blir allt svårare

att gömma

hur mycket mörker kan en skugga innehålla?

min skugga är övermättad med svärta

så jag samlade upp en

ordportfölj, skapt för ett mänskligt öra

satte min tillit

till att orden skulle klinga rätt

i översättningen från

min mun

till dina öron

och jag sa det

tvingad kollaps av tom själ.

ett vacuums kifte. fri vilja är död.

jag kan inte inte inte inte

och den högsta njutningen,

att tyda av de tomma sidorna

som jag trodde var munkavel

i ensam cell,

en sval bris i öde öknen

en vild blomma i brand,

på ensam kulle

i underjorden

där tomma själar i lågor

söker

försöker

undersöker medvetandet djupaste schakt

det var ej där,
utan det var här,
det var i beaktelsen det var

de mänskliga orden singlade ner mellan fyra väggar
och det biologiska arvegodsset återfanns
i känslorna och
i knytandet av upplevelsetrådar

tillit
till upplevelsen
till dig

och jag blev lycklig
men jag visste inte vad lyckan bestod av
men jag visste precis vart den kom ifrån

och hjärtat grät öppet

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Essisen med Poeter.se id #220471 innehar upphovsrätten